

RESSÒ DE LA PARAULA

La missió a la cantonada

Hem escoltat la crida a viure aquest mes centrats en les missions. En principi, aquesta crida fa referència a la tasca evangelitzadora allà on l'Església viu a la frontera, és a dir, on Jesucrist no és conegut o la fe cristiana amb prou feines és significativa. Pensem espontàniament en terres llunyanes i en els missioners que hi van deixant la vida.

Aquesta és una visió, diríem, «clàssica» de les missions. Una visió que segueix sent veritat: les missions són els llocs i les accions que faciliten el trobament de la fe cristiana, l'evangeli, l'Església, amb el món que anomenem «pagà». En aquest món, a tothom, de qualsevol cultura, raça o condició, Jesucrist és anunciat i testimoni, segons el mandat i l'enviament que n'hem rebut (cf. Mt 28,19-20). El Papa fa una crida a revifar l'esperit (la tensió) missionera i ens recorda aquelles paraules de la carta a Timoteu: «Déu vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat» (1Tm 2,4).

Però hem de viure aquest esperit missioner tocant de peus a terra i en el moment present. L'esperit missioner ens demana que visquem la missió evangelitzadora aquí i avui: «la missió és a la cantonada». En un doble sentit.

És a la cantonada perquè la comunió de l'Esperit que vivim a l'Església salva les distàncies, travessa els murs físics i simbòlics, reuneix allò diferent, no coneix les paraules «estranger o estrany», conjuga el verb compartir... En conseqüència, tot allò que es viu lluny en les missions

no hem de viure a prop. És també vida nostra. Tan a prop com ho estan els bons amics encara que siguin físicament absents.

La missió és a la cantonada en un altre sentit. Resulta que ja aquí, en la nostra societat i la nostra cultura «del primer món», al començament del segle XXI, hi ha el món pagà, el món que no coneix Jesucrist. Algú matisaria dient que més aviat «no el reconeix» com el Salvador vivent i present, que interpel·la la nostra fe i determina

una manera de pensar i viure. És cert que perdren encara vestigis del seu record en l'art, en la cultura, en costums i tradicions, i potser també un cert humanisme sense referència a Déu Pare... (Caldria explicar bé això que «el nostre món ha deixat de ser cristià»). Però la realitat s'imposa. Encara que sembli forta aquesta expressió, és veritat que els criteris de vida, les pautes de conducta, l'organització social, responen al que entenem per món pagà. Alguns van més enllà i diuen que aquest món, aquesta manera de viure, té els seus propis déus, els seus ritus, els seus mites... En qualsevol cas, tots tenim sobrades experiències de trobar-nos amb persones que construeixen les seves vides al marge de Jesucrist, per rebuig, per indiferència, per ignorància, per prejudicis, etc.

Hem de viure l'esperit missioner també a casa, entre els amics, amb els companys de treball, exercint la nostra professió, quan creem o gaudim de la cultura, en el món de l'oci o de la política.

Fem-ho per moltes raons. La més important és que en això consisteix la nostra aportació a la salvació del món. Si per la nostra acció missionera Jesucrist és conegut i rebut, llavors haurem realitzat el millor regal que un amic ofereix als seus amics: els fa participants del tresor més valuós, que ell mateix ha rebut i és el fonament de la seva vida. És qüestió de veritable amistat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Una gota a l'oceà

Vivim en un món molt complex. Ens arriben cada dia notícies i informes sobre problemes que tenen dimensions socials, globals, fins i tot planetàries: la distància cada dia major entre rics i pobres, el perill greu del canvi climàtic i l'escalfament del planeta, la deriva dels processos polítics cap a posicions conservadores i tancades, etc. I al costat d'aquestes informacions ens arriben també crides dels dirigents socials a fer-nos conscients d'aquests reptes i reconèixer la part pròpia de responsabilitat en la seva resolució.

També l'Església vol despertar la nostra consciència en aquests problemes globals; només cal recordar l'encíclica del papa Francesc *Laudato Si'* sobre

la consciència ecològica i el respecte a la terra, casa de tots, o la seva crida a evitar la globalització de la indiferència. Això suposa un canvi en la nostra consciència. Estem acostumats a fer-nos conscients de la nostra vida i de les nostres decisions respecte a la família o els altres, però no a sentir-nos responsables en aquests afers de dimensions mundials.

La crida a la consciència pot tenir dos perills. Un és el d'una conscienciació tan viva que acabi en l'angoixa o en la impossibilitat de viure una estona relaxada prenent una cervesa amb la família o els amics. I un altre és el del desbordament; són tan enormes els problemes i tan clara la consciència que no

hi podem fer res, que desconnectem i seguim vivint sense més preocupació.

És clar que la conscienciació d'aquests grans desafiaments, de la pròpia responsabilitat i de l'aportació de cadascú s'ha de viure amb seny i maduresa. Deia la mare santa Teresa de Calcuta: «A vegades sentim que el que fem és tan sols una gota a l'oceà, però l'oceà seria menys si faltés aquesta gota». Aquest seny necessari es pot educar i ens pot ajudar el grup o la comunitat cristiana. És un nou capítol en el creixement del nostre amor frater, l'amor a tota la humanitat i a la terra que ens acull.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

La misión a la vuelta de la esquina

Hemos escuchado la llamada a vivir este mes centrados en las misiones. En principio, esta llamada que se refiere a la tarea evangelizadora allí donde la Iglesia vive en la frontera, es decir, donde Jesucristo no es conocido o la fe cristiana apenas es significativa. Pensamos espontáneamente en tierras lejanas y en los misioneros que allí van dejando la vida.

Ésta es una visión, diríamos, «clásica» de las misiones. Una visión que sigue siendo verdad: las misiones son los lugares y las acciones que facilitan el encuentro de la fe cristiana, el Evangelio, la Iglesia, con el mundo que llamamos «pagano». En ese mundo, a todas las gentes de cualquier cultura, raza o condición, Jesucristo es anunciado y testificado, según el mandato y el envío que de Él hemos recibido (cf. Mt 28,19-20). El Papa hace una llamada a reavivar el espíritu (la tensión) misionera y nos recuerda aquellas palabras de la carta a Timoteo: «Dios quiere que todos los hombres se salven y lleguen al conocimiento de la verdad» (1Tm 2,4).

Pero hemos de vivir este espíritu misionero con los pies en la tierra y en el momento presente. El espíritu misionero nos pide que vivamos la misión evangelizadora aquí y hoy: «la misión está a la vuelta de la esquina». En un doble sentido.

Está a la vuelta de la esquina porque la comunión del Espíritu que vivimos en la Iglesia salva las distancias, atraviesa los muros físicos y simbólicos, reúne lo diferente, no conoce las palabras «extranjero o extraño», conjuga el verbo compartir... En consecuencia, todo aquello que se vive en las misiones lejos lo hemos de vivir cerca. Es también vida nuestra. Tan cerca como lo están los buenos amigos aunque se encuentren físicamente ausentes.

La misión está a la vuelta de la esquina en otro sentido. Resulta que ya aquí, en nuestra sociedad y nuestra cultura «del primer mundo», a comienzos del siglo XXI, existe el mundo pagano, el mundo que no conoce a Jesucristo. Alguien matizaría diciendo que más bien «no lo reconoce» como el Salvador vivo y presente, que interpela nuestra fe y determina una forma de pensar y vivir. Es cierto que perduran aún vestigios de su recuerdo en el arte, en la cultura, en costumbres y tradiciones, y quizá también un cierto humanismo sin referencia a Dios Padre... (Haría que explicar bien eso de que «nuestro mundo ha dejado de ser cristiano»). Pero la realidad se impone. Aunque suene fuerte esta expresión, es verdad que los criterios de vida, las pautas de conducta, la organización social, responden a lo que entendemos por mundo pagano. Algunos van más allá y dicen que este mundo, esta forma de vivir, tiene sus propios dioses, sus ritos, sus mitos... En cualquier caso, todos tenemos sobradas experiencias de encontrarnos con personas que construyen sus vidas al margen de Jesucristo, por rechazo, por indiferencia, por ignorancia, por prejuicios, etc.

Hemos de vivir el espíritu misionero también en casa, entre los amigos, con los compañeros de trabajo, ejerciendo nuestra profesión, cuando creamos o disfrutamos de la cultura, en el mundo del ocio o de la política.

Hagámoslo por muchas razones. La más importante es que en ello consiste nuestra aportación a la salvación del mundo. Si por nuestra acción misionera Jesucristo es conocido y recibido, entonces habremos realizado el mejor regalo que un amigo ofrece a sus amigos: les hace partícipes del tesoro más valioso, que él mismo ha recibido y es el fundamento de su vida. Es cuestión de verdadera amistad.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Reunió dels bisbes de la Tarraconense

Els dies 2 i 3 d'octubre de 2019 va tenir lloc la reunió n. 232 de la Conferència Episcopal Tarraconense, a l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona, amb l'assistència de tots els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya.

Al matí del dia 2, els bisbes van participar en la inauguració del curs 2019-2020 de l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP), amb la lliçó inaugural a càr-

rec del professor de la Facultat Antoni Gaudí, Dr. Albert Viciano, amb el títol «El debat teològic en la crisi iconoclasta dels segles VIII i IX a l'Imperi Bizantí».

En la continuació de la seva reunió, van tractar temes relacionats amb la catequesi, l'ensenyament, la pastoral obrera i el Mes Missioner Extraordinari que estem celebrant, entre altres. També van parlar del 25è aniversari de l'inici del Concili Provincial Tarraconense del 1995. Per aquest motiu, durant tot el proper any es portaran a terme diverses iniciatives per commemorar la «joiosa experiència eclesial» que va significar el Concili Provincial. Hi ha previstos diversos actes a les diòcesis, un acte acadèmic a l'Ateneu Universitari Sant Pacià, la reedició comentada dels Documents i Resolucions i la celebració eucarística a la Catedral de Tarragona la vigília de la Pentecosta, recordant la cloenda del Concili.

Diada de Germanor de Mans Unides

Dissabte 5 d'octubre les delegacions catalanes de Mans Unides van fer una trobada a l'Abadia de Montserrat amb motiu del 60è aniversari de l'organització, arribant a aplegar-se unes 500 persones.

La jornada va començar amb uns balls per part de l'esbart dansaire de Gelida, seguit d'una conferència a càrrec de M. Dolores Martín, germana benedictina de Sant Benet de Montserrat, que va destacar el paper rellevant de les dones fundadores de Mans Unides com a precursors d'un canvi social per resoldre les necessitats de la fam i la pobresa.

En acabar la xerrada, la basílica es va omplir de gom a gom per celebrar l'Eucaristia, presidida pel bisbe Agustí Cortés i concelebrada per l'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler, i alguns bisbes i preveres de les diòcesis catalanes. El bisbe Agustí va recordar que els milers de voluntaris i membres de Mans Unides no són «activistes», sinó persones compromeses amb l'amor de Déu que continua donant esperança a aquells que no la tenen.

Alguns dels participants a la trobada

A continuació, hi hagué un dinar de germanor al final del qual el P. Abat va manifestar el goig de la comunitat benedictina per celebrar aquest aniversari a Montserrat, i com tots els monjos encomanen a la Mare de Déu la tasca de Mans Unides. També va prendre la paraula el Sr. Ricardo Loy, secretari general de Mans Unides, per felicitar les Delegacions de Catalunya pel treball que realitzen al llarg de l'any, que està canviant la vida de moltes persones.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

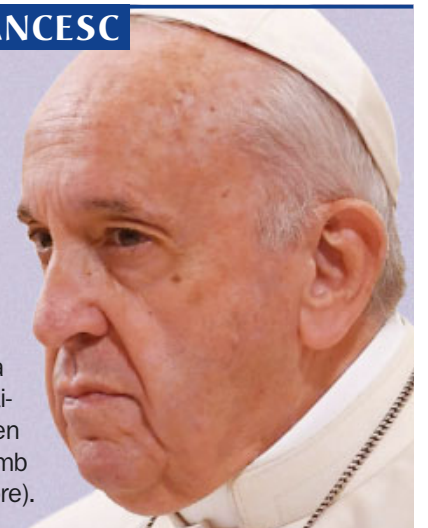
@Pontifex: «Demanem la gràcia de no ser cristians tebis, que viuen a mitges, que deixen refredar l'amor» (28 d'agost).

@Pontifex: «En la relació diària amb Jesús i en la força del seu perdó hi trobem les nostres arrels» (30 d'agost).

@Pontifex: «Aquest és el temps per habitar-nos a de nou a resar immer-

sos en la natura, on la gratitud cap a Déu creador sorgeix de manera espontània» (1 de setembre).

@Pontifex: «Som les criatures predilectes de Déu, que en la seva bondat ens crida a estimar la vida i a viure-la en comunió, connectats amb la creació» (2 de setembre).

«Caleu les xarxes...»

Aquestes paraules de Jesús a l'Evangeli van ser el ressò de fons de la XII Trobada diocesana de catequistes i animadors d'infants i joves que es va realitzar a Sant Feliu de Llobregat el passat diumenge 6 d'octubre, per donar el tret de sortida al curs.

Van assistir-hi aproximadament 250 persones de tots els arxiprestats de la diòcesi, que van poder escoltar la xerrada inicial de Mn. Joan Àguila, director del Secretariat Interdiocesà de Catequesi, en la qual va oferir algunes claus per afrontar el servei de la catequesi. L'altre moment fort de la trobada va ser l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, en la qual donà gràcies a Déu per aquest servei que els catequistes poden realitzar a la comunitat cristiana. Amb el ritus d'enviament, tots els presents van sentir-se cridats novament a... «tirar les xarxes».

Objectiu: Créixer!

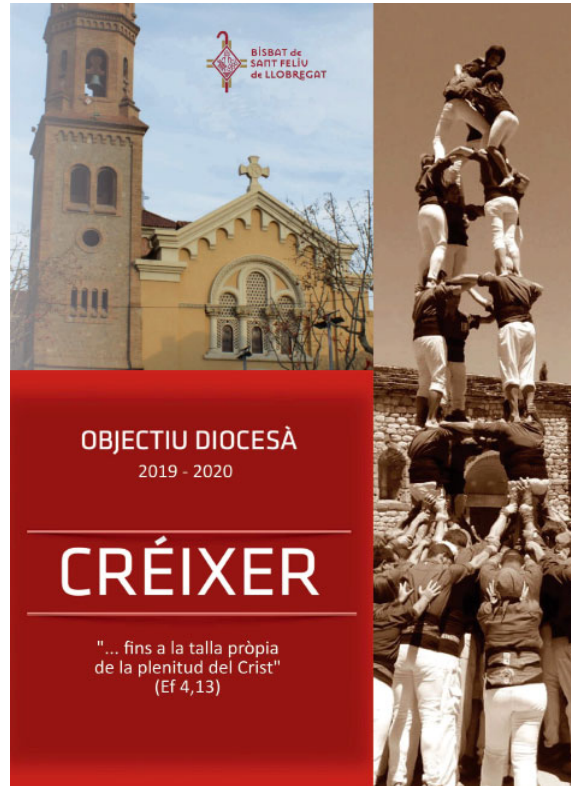
Preveres i diaques de la diòcesi comencen les seves trobades mensuals

El passat 8 d'octubre va tenir lloc la trobada d'inici de curs de tot el clergat a la Casa de l'Església i va ser l'ocasió per presentar les línies de fons de l'objectiu diocesà per al present curs. La idea clau es resumeix en una paraula: Créixer. Per arribar on? Fins a quina alçada? La resposta la trobem a la cita de sant Pau als efesis: «Fins arribar a la talla de la plenitud del Crist» (cfr. Ef 4,13).

Així doncs, certament serà benvingut un creixement en «quantitat», però sobretot la mirada s'orienta a un creixement «qualitatiu», tal com expressa el bisbe Agustí: «En autenticitat, en coneixement, en experiència, en vida, en profunditat.

(...) Es tracta de créixer en la fe, cada vegada més clarivent; en l'esperança, sempre més ferma; en la caritat, més ardent vers Jesucrist i els germans.»

És un objectiu per a tot el Poble de Déu, per a tota la comunitat cristiana, que en la seva major part està formada pels laics i laiques. D'aquí ve la vinculació amb la potenciació del laicat, especialment en aquest curs, que en la primera trobada de preveres i diaques diocesans s'ha concretat amb la invitació al nou arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan Plane-

llas, a parlar-los sobre la «teologia del laicat».

En la seva xerrada, va insistir en la necessitat de recuperar el perfil genuí del laic cristià, segons el Vaticà II i el projecte pastoral del papa Francesc, independentment del carisma exercit, dels ministeris o serveis específics als quals alguns poden ser cridats. Per tal d'aconseguir una Església més corresponsable i sinodal, en aquest sentit, l'arquebisbe Planellas subratllava algunes actituds espirituals imprescindibles per part de tots, com ara l'escolta atenta, que és més que «sentir»; la dimensió de comunió fraternal; el deixar espai a la tasca de l'Esperit Sant; el principi de subsidiarietat en les decisions eclesials; les carac-

terístiques humanes de la claredat, afabilitat, confiança i prudència pedagògica, que l'encíclica de Pau VI *Ecclesiam suam* descriu magistralment.

Les grans línies de l'objectiu diocesà d'aquest curs s'han anat presentant posteriorment en els diversos àmbits i organismes de la diòcesi que durant el mes d'octubre han realitzat les seves reunions d'inici de l'any, com ara els delegats diocesans, el passat dia 10; els arxiprestes, el dimecres 16; i el Consell del Presbiteri, el dia 17.

► **Jornades de Formació i Animació Pastoral a Vilafranca.** Del 21 al 24 d'octubre, de les 21 a les 22.30 h a la sala Mn. Vinyeta.

- Dilluns 21: «Creients i no creients, camins de diàleg», a càrrec de Maria del Mar Galceran i Peiró, pedagoga i coordinadora del projecte social «El lloc de la dona».

- Dimarts 22: «Renovacions eclesials amb el papa Francesc», per part de la periodista especialitzada en informació religiosa Glòria Barrete i Vélez.
- Dimecres 23: «En què creuen els qui no creuen», conferència de Jordi Pigem, doctor en filosofia.
- Dijous 25: «Xarxa de Parròquies Eco-Solidàries», per part de Maria

Assumpta Bargalló, representant de Justícia i Pau.

- **Assemblea de Vida Creixent.** Segons els estatuts d'aquest moviment cristià de gent gran, cada quatre anys es realitza una renovació del càrrec de coordinador diocesà i de la seva Junta. Ara fa ja un quadrienni de la constitució de Vi-

da Creixent al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

Per aquest motiu, està convocada una assemblea per al proper 22 d'octubre, a les 17 h, a la Casa de l'Església, a la qual assistirà també el bisbe Agustí. Estan convidats tots els membres dels diversos grups de Vida Creixent presents a la nostra diòcesi.

AGENDA

► **Consell Pastoral Diocesà.** Dissabte 26 d'octubre a les 10 h, a la Casa de l'Església, per començar el curs, amb les grans línies mestres del nou objectiu diocesà a l'ordre del dia.

► **2a trobada de responsables d'associacions i fundacions diocesanes.** Dissabte 26 d'octubre a les 10.30 h, a la Casa de l'Església. Hi assistirà el bisbe Agustí, i hi haurà una xerrada formativa i temps de diàleg per posar en comú experiències, inquietuds i diversos aspectes de les associacions, fundacions i confraries vinculades a la diòcesi.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Rm 4,20-25 / Sl: Lc 1,69-75 / Lc 12,13-21]. *Urgell:* Sant Joan de Capestrano, prev. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. X); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestí; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigi.

22. ■ Dimarts [Rm 5,12.15b.17-19.20b-21 / Sl 39 / Lc 12,35-38]. Sant Joan Pau II, papa; sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan.

23. ■ Dimecres [Rm 6,12-18 / Sl 123 / Lc 12,39-48]. *Urgell:* □ Dedicació de la Catedral. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prevere franciscà, patró dels capellans castrenses.

24. □ Dijous [Rm 6,19-23 / Sl 1 / Lc 12,49-53]. Sant Antoni M. Claret (Sallent, 1807 - Fontfreda, 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fundador dels Missioners del Cor de Maria (Claretians) a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martirià, màrtir.

25. ■ Divendres [Rm 7,18-25a / Sl 118 / Lc 12,54-59]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa).

26. ■ Dissabte [Rm 8,1-11 / Sl 23 / Lc 13,1-9]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona.

27. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Sir 35,15b-17.20-22a / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.16-18 / Lc 18,9-14]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

Diuenge XXIX de durant l'any (C)

COMENTARI

Ens escolta Déu quan preguem?

Sovint tenim la sensació que Déu no escolta la nostra pregària. I això és així perquè no ens dona ni el que li demanem ni quan li demanem. Segurament aquí rau l'explicació de la desconfiança envers la pregària. I tanmateix l'evangeli diu: *Jesús deia als deixebles aquesta paràbola per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança.* Com ens coneixia el Senyor! I la paràbola fa referència a un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes i que no feia cas d'una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: *Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi.* Però al final el jutge diu: *Aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia.* La conclusió és clara: si aquest jutge sense entranyes escolta el clam de la viuda, vosaltres creieu que Déu, que és infinitament bo i que ens estima entranyablement, *ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia?* És evident que Déu sempre ens escolta i la nostra pregària és sempre eficaç. Això sí, cal esperar pacientment. I això és el que ens costa. Voldríem que Déu ens concedís allò que demanem de seguida tot i que potser no és precisament el que més ens convé de veritat. D'aquí els dubtes sobre l'eficàcia de la pregària.

Aquesta eficàcia la veiem en la primera lectura. En la lluita entre *Israel i els amalequites*, Moisès prega Déu: *Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites.* És una forma gràfica de mostrar-nos l'eficàcia de la pregària. *Per això Aharon i Hur, li aguantaven les mans... i Josuè derrotà els amalequites.* Podríem aplicar a la pregària les paraules de Pau, referents a proclamar la paraula de l'evangeli: *Insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és... esperant amb tota paciència.* Però tenim *prou fe* per saber que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança?

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,8-13)

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt el turó amb la vara de Déu a la mà.» Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aaron i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegua, i Aaron i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josuè derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.

► Salm responsorial (120)

R. *L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra.*

Alço els ulls a les muntanyes: / d'on em vindrà l'ajuda? / L'ajuda em vindrà del Senyor, / del Senyor que ha fet cel i terra. R.

Que no deixi relliscar el teu peu, / ni s'adormi el qui et guarda. / El guardià d'Israel mai no s'adorm, / sempre vigila. R.

És el Senyor qui et guarda, / el Senyor t'empara al teu costat mateix. / De dia el sol no et farà mal, / ni la lluna de nit. R.

El Senyor et guarda en tota desgràcia, et guarda la vida. / El Senyor guarda tots els teus passos ara i per tots els segles. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 3,14-4,2)

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les Sagrades Escriures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona. Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'evangeli: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 18,1-8)

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: «Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi.» El jutge durant molts dies no li'n feia cas, però a la fi pensà: «A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més.» I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?»

► Lectura del llibre de l'Èxode (Éx 17,8-13)

En aquellos días, Amalec vino y atacó a Israel en Refidim. Moisés dijo a Josué: «Escoge unos cuantos hombres, haz una salida y ataca a Amalec. Mañana yo estaré en pie en la cima del monte, con el bastón de Dios en la mano».

Hizo Josué lo que le decía Moisés, y atacó a Amalec; entretanto, Moisés, Aarón y Jur subían a la cima del monte. Mientras Moisés tenía en alto las manos, vencía Israel; mientras las tenía bajadas, vencía Amalec. Y, como le pesaban los brazos, sus compañeros tomaron una piedra y se la pusieron debajo, para que se sentase; mientras, Aarón y Jur le sostenían los brazos, uno a cada lado.

Así resistieron en alto sus brazos hasta la puesta del sol. Josué derrotó a Amalec y a su pueblo, a filo de espada.

► Salmo responsorial (120)

R. *Nuestro auxilio es el nombre del Señor, que hizo el cielo y la tierra.*

Levanto mis ojos a los montes: / ¿de dónde me vendrá el auxilio? / El auxilio me viene del Señor, / que hizo el cielo y la tierra.

No permitirá que resbale tu pie, / tu guardián no duerme; / no duerme ni reposa / el guardián de Israel. R.

El Señor te guarda a su sombra, / está a tu derecha; / de día el sol no te hará daño, / ni la luna de noche. R.

El Señor te guarda de todo mal, / él guarda tu alma; / el Señor guarda tus entradas y salidas, / ahora y por siempre. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 3,14-4,2)

Querido hermano: Permanece en lo que aprendiste y creíste, consciente de quiénes lo aprendiste, y que desde niño conoces las Sagradas Escrituras: ellas pueden darte la sabiduría que conduce a la salvación por medio de la fe en Cristo Jesús. Toda Escritura es inspirada por Dios y además útil para enseñar, para argüir, para corregir, para educar en la justicia, a fin de que el hombre de Dios sea perfecto y esté preparado para toda obra buena. Te conjuro delante de Dios y de Cristo Jesús, que ha de juzgar a vivos y a muertos, por su manifestación y por su reino: proclama la palabra, insiste a tiempo y a destiempo, arguye, reprocha, exhorta con toda magnanimidad y doctrina.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 18,1-8)

En aquel tiempo, Jesús decía a sus discípulos una parábola para enseñarles que es necesario orar siempre, sin desfallecer. «Había un juez en una ciudad que ni temía a Dios ni le importaban los hombres. En aquella ciudad había una viuda que solía ir a decirle: «Hazme justicia frente a mi adversario». Por algún tiempo se estuvo negando, pero después se dijo a sí mismo: «Aunque ni temo a Dios ni me importan los hombres, como esta viuda me está molestando, le voy a hacer justicia, no sea que siga viniendo a cada momento a importunarme». Y el Señor añadió: «Fijaos en lo que dice el juez injusto; pues Dios, ¿no hará justicia a sus elegidos que claman ante él día y noche?; ¿o les dará largas? Os digo que les hará justicia sin tardar. Pero, cuando venga el Hijo del hombre, ¿encontrará esta fe en la tierra?».